

сприйнятливих до нововведень; стимулювання інновацій у держсекторі; посилення регіональної інноваційної політики.

Список літератури: 1. **Бойко І.В.** Национальная инновационная политика: из мирового опыта // Инновации. – 2002. – №4. – С. 28-31. 2. **Бойко І.В.** Технологические инновации и инновационная политика // Вопросы экономики. – 2003. – №2. – С. 141-144. 3. Основы инновационного менеджмента: Теория и практика: Учебное пособие / Под. ред. П.Н.Завлина и др. – М.: ОАО «НПО «Издательство «Экономика», 2000. – 475 с. 4. **Бауэр Р., Коллар Э., Тан В.** Управление инвестиционным проектом: Опыт IBM. – М.: ИНФРА-М, 1995. – 208 с.

О.І. КОЛОТЮК, асистент, м. Харків, НТУ „ХПІ”

К.А. ТАТЄВОСОВА, студентка, м. Харків, НТУ „ХПІ”

МОДЕЛЬ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ОСНОВА УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ

Удосконалення механізму управління інноваційними процесами в рамках держави, регіону, галузі та окремо взятого підприємства є досить актуальною темою реформування української економіки. Але, незважаючи на це, єдиного концептуального підходу в цьому питанні не існує, як не існує єдиного підходу до визначення багатьох принципово важливих понять.

Термін "інноваційна стратегія" вживається в двох значеннях. По-перше, він служить характеристикою загальнофірмової стратегії досягнення довгострокових цілей фірми. У різних випадках при цьому розуміється, що фірма для досягнення своїх цілей: а) широко використовує інновації; б) використання інновацій є переважним інструментом у досягненні цілей.

По-друге, термін "інноваційна стратегія" вживається при структуруванні загальнофірмової стратегії поряд з такими поняттями як маркетингова стратегія, виробнича стратегія, кадрова стратегія, стратегія організаційного розвитку тощо. У другому випадку інноваційна стратегія визначається як діяльність фірми по впровадженню нових технологій, устаткування і розробці нових видів продукції, тобто при вузькому тлумаченні терміну "інновація".

Інноваційна стратегія підприємства розробляється в суворій відповідності з загальною стратегією даного підприємства, містить в собі ряд загальних позицій і в процесі розробки передбачає вирішення ряду загальних задач. Важливо відзначити, що до загальних стратегій відносяться корпоративні, виробничо-господарські та функціональні стратегії підприємства.

Зв'язок між загальною стратегією підприємства і стратегією в області науково-технічного прогресу реалізується, насамперед, при впровадженні нової продукції і змінах у процесі виробництва. Стратегія в області науково-технічних нововведень здійснюється в рамках стратегії розвитку відтворювальних процесів на підприємстві нерозривно зв'язаних із усім комплексом проблем його діяльності.

Задача менеджменту підприємства повинна зводиться до того, щоб висота циклу, а відповідно і площа під кривою, були максимально можливими при даному внутрішньому і зовнішньому середовищі. Крім того, бажано зберегти сталість максимально можливих значень рентабельності. Це може бути досягнуте як максимальним розмахом циклу, але за короткий проміжок часу, так і збереженням стабільності протягом тривалого проміжку часу.

Досягнення максимальної рентабельності в більш короткий проміжок часу приводить до браку оборотних коштів, кваліфікованого персоналу, виробничих потужностей. Крім того, така політика підприємства приведе до значної техніко-технологічної й організаційної напруженості, що, у свою чергу, вимагає грамотного і дорогого менеджменту.

Стабільний розвиток протягом тривалого часу зіштовхується з ринковими обмеженнями, тобто з посиленням конкуренції, зміною попиту, зміною технологій і продукції і т.д.

З практичної точки зору для оцінки ефективності інноваційних проектів необхідно відслідковувати можливі результати і наслідки їхнього впровадження протягом усього життєвого циклу інновації.

Життєвий цикл інновації – це послідовність наступних стадій: розробка – освоєння – виробництво – збут – експлуатація – заміна – розробка'.

Таким чином, модель інноваційної стратегії розвитку підприємства – це теоретичне вираження пріоритетів,

напрянків, структур, мотивів, стратегій і механізмів, що формують інноваційну політику підприємства.

Інноваційна стратегія є результатом безупинного процесу оцінки й аналізу різних залежностей, що погоджують стратегії, економічні умови розвитку, науково-технічний потенціал підприємства, інноваційний портфель.

Необхідно відзначити, що інноваційна стратегія кожного конкретного підприємства цілком залежить від повноти циклу інноваційного процесу, тобто протікання на окремому підприємстві всіх його стадій. Повнота стадій інноваційного процесу залежить, насамперед, від двох факторів: обсягу і характеру інноваційного потенціалу підприємства і позиції підприємства на ринку.

Дослідження механізму управління інноваційними процесами на підприємстві передбачає розгляд різноманітних аспектів формування та розвитку інноваційної політики.

Держава може брати участь у формуванні підтримки використання інновацій або створювати умови для їхньої комерціалізації. У зв'язку з цим помітимо, що великі підприємства в стані зробити державі конкуренцію на цьому ринку.

У процесі обґрунтування інноваційної політики необхідно довести, що пропонувані цілі та задачі відносяться до стратегічних, спрямованих на відновлення виробництва, підвищення його ефективності, тобто є елементами інноваційної і загальної стратегії підприємства.

При формуванні довгострокової інноваційної політики вагомими є обґрунтованість її принципів, цілей і системних властивостей.

Д.Ю. КРАМСЬКОЇ, старший викладач, м.Харків, НТУ „ХПІ”
Н.А. ГАЙДАКА, студентка, м.Харків, НТУ „ХПІ”

ФОРМУВАННЯ ТА МОНІТОРИНГ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА

Інноваційна політика є фундаментом побудови загальної стратегії підприємства та основою наступної розробки